

și inocentă o altă imagine. Folosindu-se de aceleași informații care se găseau în jurul lor, el a reinterpretat dinamica grădinii într-un mod care L-a zugrăvit pe Dumnezeu ca fiind: (1) extrem de restrictiv cu ceea ce este bun, (2) amenințat de cei care beneficiază de puterile pomului oprit, care era capabil să transmită cunoaștere și (3) dezinformat sau înșelător în ce privește consecințele letale ale pomului. Oricine ar trebui să se îndoiască de dragostea unui asemenea Dumnezeu. Odată ce dragostea este subminată, omul poate pune sub semnul întrebării cuvintele lui Dumnezeu și, de acolo până la a respinge autoritatea Sa, nu mai este decât un pas. Adam și Eva au făcut așa, iar noi toți le-am urmat exemplul. Educația adventistă are misiunea de a îndrepta această imagine distorsionată a caracterului lui Dumnezeu, care există în mintea ființelor pe care le-a creat, și de a o înlocui cu adevărul despre cine este Dumnezeu. Faptul că suntem creați ca să fim purtătorii chipului Său se potrivește perfect pentru această misiune.

III. Aplicație

1) Triada de rușine, goliciune și frică formează laitmotivul narațiunii despre ispitire. În Geneza 2:25 ni se spune că, înainte de a ceda ispitei, ei erau goi și nu le era rușine. Conștientizarea goliciunii lor și a rușinii implicite sunt primele urmări ale neascultării (Geneza 3:7). Iarăși, teama și rușinea îi determină să se ascundă când aud glasul lui Adonai Elohim, Domnul Dumnezeu (vers. 9,10). Domnul chiar îi întreabă cum de știu că sunt goi (vers. 11). Nu se folosește cuvântul ebraic pentru păcat, răzvrătire sau nelegiuire în relatare. De ce crezi că nu? În ce fel rușinea și teama sunt aspecte esențiale pentru omenire? În ce fel cunoașterea de Dumnezeu și salvarea oferită de El rezolvă aceste probleme?

2) Oamenii încă îl percep pe Dumnezeul creștinilor ca fiind restrictiv. Cât de des nu am auzit: „Ce e greșit în a face asta și asta?”! Care este modul cel mai eficient pentru a îndepărta această acuzație veche de mii de ani adusă lui Dumnezeu? O strategie este de a arăta că Dumnezeu încă pune opreliște unui singur lucru din creația Sa: păcatului!

3-9 octombrie

Familia

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Ascultă, fiule, _____ tatălui tău și nu lepă-
da _____ mamei tale!” (Proverbele 1:8)

Ca ființe umane, noi învățăm mereu (cel puțin, în mod ideal). De fapt, viața însăși este o școală.

„Încă din timpuri foarte vechi, credincioșii din Israel acordaseră multă grijă educației tineretului. Domnul dăduse îndrumări ca, de mici, copiii să fie învățați despre bunătatea și măreția Lui, așa cum se descoperea mai ales în Legea Sa și cum se vedea în viața poporului Israel. Cântarea, rugăciunea și învățăturile din Sfintele Scripturi trebuiau să fie adaptate pentru mintea de copil. Tații și mamele trebuiau să-și învețe copiii că Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său și că, atunci când primesc principiile Legii în inimă, chipul lui Dumnezeu se întipărește în mintea și în sufletul lor. Mare parte din învățătură era dată oral, dar tinerii învățau și să citească scrierile ebraice, iar sulurile de pergament ale Scripturilor Vechiului Testament erau deschise pentru studiul lor.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 69

În cea mai mare parte a istoriei umanității, educația din primii ani de viață a avut loc predominant în cămin. Ce spune Biblia despre educația în familie și ce principii putem extrage pentru noi înșine, oricare ar fi situația noastră de familie?

3-10 octombrie – Săptămâna de consacrare personală

Nu ne-au fost date detalii în primele pagini ale Scripturii cu privire la felul de educație care s-a dat în familie în primele zile ale istoriei omenirii. Totuși, putem fi siguri că, atunci, educația a avut loc în însăși cadrul familiei.

„Sistemul de educație stabilit în Eden avea în centru familia. Adam era «fiul lui Dumnezeu» (Luca 3:38), iar copiii Celui Preaînalt primeau învățătură de la Tatăl lor. În adevăratul sens al cuvântului, școala lor era o școală de familie.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 35. Deși nu știm exact ce s-a predat, putem fi siguri că a fost vorba despre minunile creațiunii și, după păcat, despre planul de mântuire.

1. Ce ne învață următoarele texte și de ce învățăturile acestea trebuie să fi fost parte din educația dată de Adam și Eva copiilor lor?

Geneza cap. 1 și 2; 3:1-15 _____

2 Corinteni 4:6 _____

Luca 10:27 _____

Galateni 3:11 _____

Apocalipsa 22:12 _____

„Sistemul de educație instituit la începutul lumii trebuia să fie un model pentru om de-a lungul veșniciei. Ca o ilustrare a principiilor sale, a fost întemeiată o școală-model în Eden, căminul primilor noștri părinți.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 20

Educația creștină este un angajament de a-i educa pe membrii bisericii și familiile în ce privește doctrina, închinarea, învățătura, părtășia, evanghelizarea și slujirea. În cămin, membrii familiei învață despre dragostea și făgăduințele lui Dumnezeu. Aici, Isus le este prezentat copiilor ca Domn, Mântuitor și Prieten al lor și Biblia este înălțată ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Familia este locul în care copiii trebuie să înțeleagă cum este o relație bună cu Tatăl nostru ceresc.

În Geneza 4:1-4 vedem cum Cain și Abel îi aduc jertfe Domnului. Cu siguranță că ei au învățat despre sensul și importanța jertfelor ca parte a educației din familie despre planul de mântuire. Dar o bună educație nu conduce întotdeauna la rezultatul sperat, după cum ne demonstrează și istoria.

Ce alegeri poți face pentru ca familia ta să devină un mediu în care adevărul să fie învățat și trăit?

Scriptura ne oferă foarte puține detalii despre copilăria lui Isus. O mare parte din anii aceia sunt învăluiți în mister. Cu toate acestea, ni s-au dau niște informații cu privire la caracterul părinților Lui pământești, Maria și Iosif, și ce aflăm despre ei ne poate explica ceva din copilăria și educația Lui timpurie.

2. Ce ne spun următoarele texte despre Maria și Iosif și despre educația pe care I-au oferit-o lui Isus?

Luca 1:26-38

Luca 1:46-55

Matei 1:18-24

Din aceste texte putem înțelege că atât Maria, cât și Iosif erau evrei credincioși, care căutau să trăiască în ascultare de legile și poruncile lui Dumnezeu. Și, într-adevăr, când Domnul le-a spus ce urma să se întâmple cu ei, Iosif și Maria au făcut cu credincioșie tot ce li se spusese.

„Copilul Isus nu a învățat la școlile sinagogilor. Mama Sa l-a fost primul învățător omenesc. Din gura ei și din scrierile profeților, El a învățat despre lucrurile cerești. Chiar cuvintele pe care El însuși i le spusese lui Moise pentru Israel le învăța acum, stând pe genunchii mamei Sale. Trecând de la vârsta copilăriei la aceea a tinereții, El nu a studiat la școlile rabinilor, nu avea nevoie să obțină educația din astfel de izvoare, deoarece Dumnezeu era învățătorul Său.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 70

Fără îndoială că Maria și Iosif au fost niște învățători buni și credincioși pentru Isus, dar, așa cum ne descoperă relatarea din Luca 2:41-50, erau încă multe lucruri pe care ei nu le înțelegeau despre Fiul lor, deoarece Isus avea o cunoaștere și o înțelepciune care îi fuseseră date direct de Dumnezeu.

Recitește afirmațiile lui Ellen G. White. Cum înțelegem ce a scris ea despre cum a învățat Isus, pe genunchii mamei, cuvintele pe care El însuși le spusese? Ce ne spune acest lucru despre dragostea uimitoare a lui Dumnezeu și smerenia Fiului omului? Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de Scripturi?

La orice nivel, educația înseamnă comunicare. Învățătorul are cunoștință, înțelepciune, informații, dovezi etc., pe care le transmite elevilor. Cel care are multe cunoștințe trebuie să fie în stare să li le transmită și altora. Însă abilitățile de predare nu presupun doar capacitatea de a comunica. În acest proces, este important să se clădească și o relație. „Adevăratul învățător le poate oferi elevilor puține daruri la fel de valoroase ca acela al prieteniei sale. Este adevărat despre bărbați și femei, și cu atât mai mult despre tineri și copii, că nu-i putem înțelege decât dacă venim în contact prin sentimente de simpatie; iar pentru a-i face cuiva bine în modul cel mai eficient, trebuie să-l înțelegem.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 212. Cu alte cuvinte, o bună metodă de predare acționează și la nivel emoțional, și la nivel personal. Acest lucru este foarte important în familie, care este ca o școală. Trebuie să se formeze o bună relație între elev și învățător.

Relațiile se formează și se dezvoltă prin comunicare. Când credincioșii nu comunică cu Dumnezeu, prin citirea Bibliei și prin rugăciune, relația lor cu El stagnează. Familiile au nevoie de îndrumare divină dacă vor să crească în harul și cunoașterea lui Hristos.

3. Ce ne învață Scriptura despre raportarea noastră la cei de lângă noi?

Psalmlii 37:7-9

Proverbele 10:31,32

Efeseni 4:15

1 Ioan 3:18

Tit 3:1,2

Iacov 4:11

Când ne luăm timp pentru comunicare, aceasta îi va pregăti pe membrii familiei pentru o relație personală cu Hristos și ne va ajuta și să dezvoltăm relații bune în cadrul familiei. Va deschide căi de comunicare de care veți fi bucuroși că le-ați format atunci când copiii vor ajunge la adolescență sau la maturitate. Chiar dacă nu aveți copii, principiile acestea funcționează pentru orice tip de relații.

De ce este important nu doar ce spui, ci și cum spui?

Părinții au o responsabilitate extraordinară. Tatăl este capul familiei, iar familia este pepiniera bisericii, a școlii și a societății. Dacă tatăl este slab, iresponsabil și incompetent, atunci familia, biserica, școala și societatea vor suferi consecințele. Tații trebuie să se străduiască să manifeste roada Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22,23). Iar mamele au poate cel mai important rol în orice societate. Ele au o mare influență în modelarea caracterului copiilor lor și în a da tonul și starea de spirit în cămin. Tații trebuie să facă tot ce pot pentru a lucra cu mamele la educarea copiilor lor.

4. Ce pot învăța tații și mamele din următoarele texte?

- Efeseni 5:22,23,25,26 _____
- 1 Corinteni 11:3 _____
- 2 Corinteni 6:14 _____
- Romani 13:13 _____
- 2 Petru 1:5-7 _____
- Filipeni 4:8 _____

Părinții creștini au obligația morală de a oferi, prin comportamentul lor, un model biblic despre Hristos și biserică. Relația de căsătorie este un simbol al relației lui Isus cu biserica Sa. Când refuză să-și asume rolul de conducători sau conduc tiranic, părinții creează o imagine falsă a lui Hristos înaintea copiilor și înaintea lumii. Dumnezeu le poruncește tuturor părinților să își învețe cu sânguință copiii (Deuteronomul 6:7). Ei au răspunderea de a-și învăța copiii să-L iubească pe Domnul cu toată inima lor, de a-i învăța frica de Domnul și un devotament total, plin de iubire, și supunerea față de El.

Israelitilor li s-au dat instrucțiuni specifice de a-i învăța pe copiii lor despre tot ce făcuse Domnul pentru ei. Oricât de măreață a fost istoria pe care bătrânii au trebuit să le-o spună atunci copiilor, noi, cei care trăim după evenimentele de la cruce, avem un mesaj cu mult mai bun de transmis.

Educația este o lucrare proactivă, în curs de desfășurare, prin care sădăm adevărul lui Dumnezeu în copiii noștri și îi pregătim pentru relația lor personală cu Hristos. Totuși, tuturor ni s-a dat darul inviolabil al liberului-arbitru. În ultimă instanță, copiii noștri vor trebui să dea socoteală pentru ei înșiși înaintea lui Dumnezeu, când vor fi adulți.

Înainte ca israeliții să intre în țara promisă, Moise le-a vorbit din nou și a trecut în revistă minunatele căi pe care i-a condus Domnul, atrăgându-le atenția, în repetate rânduri, să nu uite ce a făcut El pentru ei. În multe privințe, Deuteronomul reprezintă ultima dorință și testamentul lui Moise. Și, deși au fost scrise cu mii de ani în urmă, într-o cultură și un context de viață radical diferite de realitățile cu care ne confruntăm noi astăzi, principiile cuprinse în carte ni se aplică și nouă.

5. Ce putem învăța din Deuteronomul 6 despre principiile educației creștine?

Deuteronomul 6:6-9,24,25

Lucrarea minunată a lui Dumnezeu în mijlocul israeliților a fost punctul central al tuturor învățăturilor pe care ei trebuiau să li le dea copiilor lor. De asemenea, avertismentul de a nu uita tot ce făcuse El pentru ei a fost foarte clar.

Bineînțeles, dacă trebuie să aibă primul rol important în integrarea învățăturilor biblice în viețile copiilor lor, părinții au responsabilitatea de a-și organiza și pregăti propriile vieți într-o așa manieră, încât să dețină cunoștințe potrivite și să aibă timp de petrecut cu copiii lor.

„Primul învățător al copilului este mama. În perioada în care este cel mai impresionabil și se dezvoltă în cel mai rapid ritm, educația lui se află într-o mare măsură în mâinile ei.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 275

Acesta este timpul propice când părinții se îngrijesc de copiii lor, prezentându-le dragostea și făgăduințele lui Dumnezeu. Punerea deoparte, cu regularitate a unui timp în care să îi înveți personal pe copiii tăi despre înțelepciunea și făgăduințele lui Dumnezeu va avea un impact pozitiv asupra familiei tale, pentru generațiile următoare.

Citește Deuteronomul 6:7. Care este ideea principală a textului? De ce să păstrăm mereu realitatea prezenței Domnului nu doar înaintea copiilor noștri, ci și înaintea ochilor noștri?